

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 9. marca 2023 *

„Odvolanie – Hospodárska súťaž – Kartely – Rozhodnutie Európskej komisie, ktorým sa nariaďuje inšpekcia – Opravné prostriedky proti priebehu inšpekcie – Článok 47 Charty základných práv Európskej únie – Právo na účinný prostriedok nápravy – Nariadenie (ES) č. 1/2003 – Článok 19 – Nariadenie (ES) č. 773/2004 – Článok 3 – Zaznamenávanie vypočítí uskutočnených Komisiou v rámci jej vyšetrení – Východiskový bod vyšetrenia Komisie“

Vo veci C-693/20 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 21. decembra 2020,

Intermarché Casino Achats SARL, so sídlom v Paríži (Francúzsko), v zastúpení: F. Abouzeid, S. Eder, J. Jourdan, C. Mussi a Y. Utzschneider, advokáti,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: P. Berghe, A. Cleenewerck de Crayencour, A. Dawes a I. V. Rogalski, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Rada Európskej únie, v zastúpení: A.-L. Meyer a M. O. Segnana, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda komory A. Arabadžiev, podpredseda Súdneho dvora L. Bay Larsen, vykonávajúci funkciu sudcu prvej komory, sudcovia P. G. Xuereb (spravodajca), A. Kumin a I. Ziemele,

generálny advokát: G. Pitruzzella,

tajomníčka: V. Giacobbo, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 24. februára 2022,

* Jazyk konania: francúzština.

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním sa spoločnosť Intermarché Casino Achats SARL domáha čiastočného zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 5. októbra 2020, Intermarché Casino Achats/Komisía (T-254/17, neuvěřený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2020:459), ktorým Všeobecný súd čiastočne zamietol jej žalobu na základe článku 263 ZFEÚ smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia Komisie C(2017) 1056 final z 9. februára 2017, ktorým sa spoločnosti Intermarché Casino Achats, ako aj všetkým spoločnostiam, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje, nariaďuje podrobiť sa inšpekcii v súlade s článkom 20 ods. 1 a 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 (AT.40466 – Tute 1) (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Právny rámec

Nariadenie (ES) č. 1/2003

- 2 Podľa odôvodnenia 25 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205):

„Odhaľovanie porušovania súťažných pravidiel je stále ťažšie, a aby sa účinnejšie chránila hospodárska súťaž, právomoci [Európskej komisie] týkajúce sa vyšetrovania musia byť doplnené. Komisia by mala mať oprávnenie vypočítať každú osobu, ktorá môže mať užitočné informácie, a urobiť záznam. V priebehu inšpekcie by pracovníci poverení Komisiou mali mať právo pripevniť pečate na obdobie potrebné na vykonanie inšpekcie. Pečate by nemali byť pripevnené na dlhšie ako 72 hodín. Pracovníci poverení Komisiou by mali mať právo požadovať každú informáciu významnú pre predmet a účel inšpekcie.“

- 3 Kapitola V, nazvaná „Právomoci týkajúce sa vyšetrovania“, obsahuje článok 17 tohto nariadenia, nazvaný „Vyšetrovania v jednotlivých odvetviach hospodárstva a v jednotlivých druhoch dohôd“, ktorý v odseku 1 stanovuje:

„Keď sa predpokladá, že vývoj obchodu medzi členskými štátmi, nehybnosť cien alebo iné okolnosti obmedzujú alebo narúšajú hospodársku súťaž v rámci spoločného trhu, Komisia môže vykonať šetrenie v určitom odvetví hospodárstva alebo v určitom druhu dohôd v rôznych odvetviach. V priebehu vyšetrovania môže Komisia požiadať príslušné podniky alebo združenia podnikov o informácie potrebné na uplatňovanie článkov [101] a [102 ZFEÚ] a môže vykonať na tento účel akúkoľvek inšpekciu.“

- 4 Článok 19 tohto nariadenia, nazvaný „Právomoc klásť otázky“, stanovuje:

„1. Aby mohla Komisia plniť povinnosti, ktoré jej určuje toto nariadenie, môže klásť otázky každej fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá s tým súhlasí, s cieľom získať informácie týkajúce sa predmetu vyšetrovania.“

2. Pri kladení otázok podľa odseku 1 vykonávaného v priestoroch podniku informuje Komisia príslušný orgán členského štátu, na ktorého území sa vypočúvanie uskutočňuje. Ak o to požiada príslušný orgán uvedeného členského štátu, jeho úradníci môžu pomáhať úradníkom a ostatným sprevádzajúcim osobám, ktoré Komisia poverila vypočúvaním.“

5 Článok 20 tohto nariadenia, nazvaný „Právomoc Komisie vykonávať inšpekcie“, stanovuje:

„1. Aby mohla Komisia plniť povinnosti určené jej týmto nariadením, môže vykonávať všetky nevyhnutné inšpekcie podnikov a združení podnikov.

2. Úradníci a iné sprevádzajúce osoby určené Komisiou na vykonávanie inšpekcie sú oprávnené:

- a) vstúpiť do všetkých priestorov, na pozemky a do dopravných prostriedkov podniku a združení podnikov;
- b) prekontrolovať všetky obchodné knihy a záznamy bez ohľadu na formu v akej sú uchovávané;
- c) vyhotoviť alebo získať akékoľvek kópie formulárov alebo výťahov z obchodných kníh a záznamov;
- d) zapečatiť prevádzkové priestory a obchodné knihy alebo záznamy na takú dobu trvania a v takom rozsahu, v akom sú potrebné pre inšpekciu;
- e) vyžadovať od každého zástupcu alebo člena personálu podniku alebo združenia podnikov vysvetlenie k skutočnostiam alebo dokumentom vzťahujúcim sa k predmetu a účelu inšpekcie a zaznamenať odpovede.

3. Úradníci a ostatné sprevádzajúce osoby poverené Komisiou vykonávaním inšpekcie uplatňujú svoje právomoci na základe predloženého písomného oprávnenia, v ktorom sú uvedené predmet, účel inšpekcie a pokuty podľa článku 23 v prípade, že sú predložené neúplné obchodné knihy alebo iné záznamy, alebo že odpovede na otázky položené podľa odseku 2 tohto článku sú nesprávne alebo zavádzajúce. Komisia včas pred inšpekciou informuje o inšpekcii príslušný orgán členského štátu, na ktorého území sa má vykonávať.

4. Podniky a združenia podnikov sú povinné podrobiť sa inšpekciám nariadeným Komisiou. Rozhodnutie vymedzuje predmet a účel inšpekcie, stanovuje dátum, kedy má začať, a uvádza pokuty podľa článkov 23 a 24 a právo na preskúmanie rozhodnutia Súdny dvorom [Európskej únie]. Komisia prijme rozhodnutia po konzultáciách s príslušným orgánom členského štátu, na ktorého území sa má inšpekcia vykonávať.

5. Úradníci orgánu hospodárskej súťaže členského štátu, na ktorého území sa má vykonávať inšpekcia, ako aj osoby poverené alebo menované týmto orgánom, na žiadosť uvedeného orgánu alebo Komisie, aktívne pomáhajú úradníkom a ostatným sprevádzajúcim osobám povereným Komisiou. Na tento účel majú k dispozícii právomoci vymedzené v odseku 2.

6. Keď úradníci a ostatné sprevádzajúce osoby poverené Komisiou zistia, že podnik sa bráni inšpekcii nariadenej podľa tohto článku, príslušný členský štát im poskytne nevyhnutnú pomoc, prípadne s asistenciou polície alebo zodpovedajúceho vynucovacieho orgánu tak, aby im umožnili vykonať inšpekciu.

7. Ak pomoc poskytnutá podľa odseku 6 predpokladá povolenie súdneho orgánu podľa vnútroštátneho práva, požiada sa o takéto povolenie. O takéto povolenie možno požiadať aj vo forme predbežného opatrenia.

8. Keď sa žiada o povolenie podľa odseku 7, vnútroštátny súdny orgán skontroluje, či je rozhodnutie Komisie pravé a či uvažované donucovacie opatrenia nie sú buď zaujaté, alebo neprimerané vzhľadom na predmet inšpekcie. Pri kontrole primeranosti donucovacích opatrení môže vnútroštátny súdny orgán požiadať Komisiu priamo alebo nepriamo, prostredníctvom orgánu hospodárskej súťaže členského štátu, o podrobné vysvetlenie, najmä pokiaľ ide o dôvody, ktoré viedli Komisiu k podozreniu o porušení článkov [101] a [102 ZFEÚ], ako aj o závažnosti porušovania a o spôsobe účasti príslušného podniku. Vnútroštátny súdny orgán však nemôže spochybniť potrebu inšpekcie ani požadovať informácie obsiahnuté v dokumentácii Komisie. Zákonnosť rozhodnutia Komisie podlieha len preskúmaniu Súdny dvorom.“

6 Článok 23 nariadenia č. 1/2003, nazvaný „Pokuty“, v odseku 1 stanovuje:

„Komisia môže rozhodnutím uložiť podnikom alebo združeniam podnikov pokuty, ktoré nepresahujú 1 % celkového obratu v predchádzajúcom obchodnom roku, keď úmyselne alebo z nedbalosti:

...

c) počas inšpekcie podľa článku 20 predložia požadované obchodné knihy alebo iné záznamy v neúplnej forme alebo sa odmietnu podrobiť inšpekcii nariadenej rozhodnutím prijatým podľa článku 20 ods. 4;

d) pri zodpovedaní otázky položenej podľa článku 20 ods. 2 písm. e)

- dajú nesprávnu alebo zavádzajúcu odpoveď,
- v rámci lehoty stanovenej Komisiou neopravia nesprávnu, neúplnú alebo zavádzajúcu odpoveď poskytnutú členom personálu,
- neposkytnú alebo odmietnu poskytnúť úplnú odpoveď na skutočnosti vzťahujúce sa k predmetu a účelu inšpekcie nariadenej rozhodnutím prijatým podľa článku 20 ods. 4;

e) porušia pečate pripevnené v súlade s článkom 20 ods. 2 písm. d) úradníkmi alebo inými sprevádzajúcimi osobami oprávnenými Komisiou.“

Nariadenie (ES) č. 773/2004

7 Článok 2 nariadenia Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 123, 2004, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81), nazvaný „Začatie konania“, v odseku 3 stanovuje:

„Komisia môže vykonávať svoje právomoci vyšetrovania podľa kapitoly V nariadenia [č. 1/2003] pred začatím konania.“

- 8 Kapitola III, nazvaná „Vyšetovania zo strany Komisie“, obsahuje článok 3 nariadenia č. 773/2004, nazvaný „Právomoc vydávať vyhlásenia“, ktorý stanovuje:

„1. Tam, kde Komisia vypočuje osobu s jej súhlasom v súlade s článkom 19 nariadenia [č. 1/2003], tak na začiatku vypočúvania uvedie právny základ a účel vypočúvania a pripomenie jeho dobrovoľný charakter. Vypočúvanú osobu bude taktiež informovať o svojom zámere vyhotoviť záznam z vypočúvania.

2. Vypočúvanie môže byť vedené akýmkoľvek spôsobom vrátane formy telefonickej alebo elektronickej.

3. Komisia môže zaznamenávať vyhlásenia vykonané vypočúvanými osobami akoukoľvek formou. Kópia akéhokoľvek záznamu musí byť predložená vypočúvanej osobe na schválenie. Tam, kde je to potrebné, Komisia stanoví lehotu, v rámci ktorej jej vypočúvaná osoba môže oznámiť akékoľvek opravy, ktoré sa musia vo vyhlásení previesť.“

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

- 9 Okolnosti predchádzajúce sporu sú v bodoch 2 až 8 napadnutého rozsudku zhrnuté takto:

„2. Spoločnosť Intermarché Casino Achats... je spoločnou dcérskou spoločnosťou EMC Distribution, ktorá je dcérskou spoločnosťou Casino, Guichard-Perrachon (ďalej len ‚Casino‘), a ITM Alimentaire International, ktorá je dcérskou spoločnosťou ITM Entreprises (ďalej len ‚Intermarché‘), ktoré vykonávajú svoju činnosť hlavne v odvetví distribúcie potravín a nepotravinárskych výrobkov. Jej hlavným poslaním je dojednávať v mene a na účet svojich materských spoločností podmienky nákupu výrobkov a uzatvárať s dodávateľmi ročnú zmluvu stanovenú francúzskym právom.

3. Po tom, čo Európska komisia získala informácie o výmene informácií medzi spoločnosťami Casino a Intermarché v odvetví tovarov bežnej spotreby, prijala [sporné rozhodnutie].

4. Výrok [sporného] rozhodnutia znie takto:

„Článok 1

Spoločnosť Intermarché Casino Achats..., ako aj všetky spoločnosti, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje, sú povinné podrobiť sa inšpekcii týkajúcej sa ich nožnej účasti na zosúladených postupoch v rozpore s článkom 101 [ZFEÚ] na trhoch s dodávkami tovarov bežnej spotreby, na trhu predaja služieb výrobcom značkových výrobkov a na trhoch predaja tovarov bežnej spotreby spotrebiteľom. Tieto zosúladené postupy predstavovali:

- a) výmeny informácií od roku 2015 medzi podnikmi a/alebo združeniami podnikov, najmä [International Casino Dia Corporation (ICDC)]..., a/alebo ich členmi, najmä spoločnosťami Casino a AgeCore a/alebo ich členmi, najmä spoločnosťou Intermarché, týkajúce sa zliav, ktoré získali na trhoch s dodávkami tovarov bežnej spotreby v odvetviach potravinárskych výrobkov, hygienických výrobkov a čistiacich výrobkov a cien na trhu predaja služieb výrobcom značkových výrobkov v odvetviach potravinárskych výrobkov, hygienických výrobkov a čistiacich výrobkov vo viacerých členských štátoch Európskej únie, najmä vo Francúzsku, a

- b) výmeny informácií najneskôr od roku 2016 medzi spoločnosťami Intermarché a Casino, týkajúce sa ich budúcich obchodných stratégií, najmä pokiaľ ide o sortiment, rozvoj predajní, elektronický obchod a propagačnú politiku na trhoch s dodávkami tovarov bežnej spotreby a na trhoch predaja tovarov bežnej spotreby spotrebiteľom vo Francúzsku.

Táto inšpekcia sa môže vykonať v akomkoľvek priestore podniku...

[Intermarché Casino Achats] povolí úradníkom a iným osobám povereným Komisiou na vykonanie inšpekcie a úradníkom a iným osobám povereným orgánom pre hospodársku súťaž dotknutého členského štátu na to, aby im pomáhali, alebo menovaným členským štátom na tento účel, vstúpiť do všetkých svojich priestorov a dopravných prostriedkov počas bežnej pracovnej doby. Predloží na účely inšpekcie obchodné knihy a všetky ostatné obchodné záznamy bez ohľadu na formu, v akej sú uchovávané, pokiaľ o ne úradníci a ostatné poverené osoby požiadajú, a umožní im ich preskúmanie na mieste a vyhotovenie alebo získanie v akejkoľvek forme kópie alebo výpisu z týchto obchodných kníh alebo záznamov. Povolí zapečatenie všetkých obchodných priestorov a obchodných kníh alebo záznamov počas doby trvania inšpekcie a v rozsahu, v akom to bude potrebné na jej účely. Poskytne bezprostredne na mieste ústne vysvetlenia k predmetu a účelu inšpekcie, pokiaľ o to títo úradníci alebo osoby požiadajú, a poverí ktoréhokoľvek zástupcu alebo zamestnanca poskytnúť takéto vysvetlenia. Povolí záznam týchto vysvetlení v akejkoľvek forme.

Článok 2

Inšpekcia sa môže začať 20. februára 2017 alebo krátko potom.

Článok 3

Toto rozhodnutie je určené spoločnosti Intermarché Casino Achats], ako aj všetkým spoločnostiam, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje.

Toto rozhodnutie sa bezprostredne pred inšpekciou oznámi podniku..., ktorému je určené, v súlade s článkom 297 ods. 2 [ZFEÚ].'

5. Autorité de la concurrence (Orgán na ochranu hospodárskej súťaže, Francúzsko) sa po tom, čo ho Komisia o tejto inšpekcii informovala, obrátil na sudcu rozhodujúceho o slobodách a väzbe na Tribunal de grande instance de Créteil (Súd prvej inštancie Créteil, Francúzsko), aby ho požiadal o povolenie na prehliadku a zaistenie vecí v priestoroch odvolateľky. Uznesením zo 17. februára 2017 tento sudca povolil prehliadku a zaistenie vecí formou predbežného opatrenia. Vzhľadom na to, že ani jedno z opatrení prijatých pri inšpekcii si nevyžadovalo použitie ‚donucovacích opatrení‘ v zmysle článku 20 ods. 6 až 8 nariadenia č. 1/2003, toto uznesenie nebolo odvolateľke oznámené.

6. Inšpekcia sa začala 20. februára 2017, čo je dátum, keď sa inšpektori Komisie spolu so zástupcami francúzskeho Autorité de la concurrence dostavili do sídla odvolateľky a oznámili jej [sporné] rozhodnutie.

7. Komisia v rámci inšpekcie najmä prehľadala kancelárie, zaistila materiál, predovšetkým hardvér (notebooky, mobilné telefóny, tablety, zariadenia na ukladanie dát), vypočula niekoľko osôb a skopírovala obsah zaisteného materiálu.

8. Odvolateľka zaslala Komisii list z 24. februára 2017, v ktorom vyjadrila výhrady k riadnemu priebehu vypočutí a všeobecnejšie inšpekcie. Tieto výhrady boli doplnené listom zaslaným Komisii 13. marca 2017.“

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

- 10 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 28. apríla 2017 podala odvolateľka podľa článku 263 ZFEÚ žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia. Na podporu svojej žaloby uviedla odvolateľka v podstate tri žalobné dôvody. Prvý vychádzal z námietky nezákonnosti článku 20 nariadenia č. 1/2003, druhý vychádzal z porušenia povinnosti odôvodnenia a tretí z porušenia práva na nedotknuteľnosť obydlia.
- 11 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval Komisiu, aby predložila nepriame dôkazy o údajných porušeníach, ktoré mala k dispozícii ku dňu vydania sporného rozhodnutia.
- 12 V odpovedi na túto výzvu Komisia predložila najmä zápisnice z vypočúvaní, ktoré sa konali v rokoch 2016 a 2017 s trinástimi dotknutými dodávateľmi výrobkov bežnej spotreby, ktorí pravidelne uzatvárajú dohody so spoločnosťami Casino a Intermarché (prílohy Q.1 až Q.13 k odpovedi Komisie z 10. januára 2019) (ďalej len „vypočúvania dodávateľov“).
- 13 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd po tom, čo rozhodol, že Komisia nemá k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy odôvodňujúce podozrenie, že došlo k porušeniu spočívajúcemu vo výmene informácií medzi spoločnosťami Casino a Intermarché týkajúcich sa ich budúcich obchodných stratégií, zrušil článok 1 písm. b) sporného rozhodnutia. V zostávajúcej časti žalobu zamietol a uložil každému účastníkovi konania povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania.

Návrhy účastníkov konania

- 14 Odvolateľka svojím odvolaním navrhuje, aby Súdny dvor:
  - zrušil bod 2 a v dôsledku toho bod 3 výroku napadnutého rozsudku,
  - zrušil článok 1 písm. a) sporného rozhodnutia a
  - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy celého konania na Všeobecnom súde a na Súdnom dvore.
- 15 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:
  - zamietol odvolanie a
  - uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.
- 16 Rada Európskej únie navrhuje, aby Súdny dvor:
  - zamietol prvý odvolací dôvod a

- uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania.

O odvolaní

- 17 Na podporu svojho odvolania odvolateľka uvádza tri odvolacie dôvody. Prvý odvolací dôvod je založený na viacnásobnom nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, keď zamietol námietku nezákonnosti článku 20 ods. 1 a 4 nariadenia č. 1/2003 založenú na neexistencii opravných prostriedkov proti priebehu inšpekcií. Druhý odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd porušil článok 19 nariadenia č. 1/2003, článok 3 nariadenia č. 773/2004 a článok 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), keď rozhodol, že zápisnice vypracované Komisiou na odôvodnenie dostatočnej závažnosti nepriamych dôkazov, ktoré má k dispozícii, neboli postihnuté formálnou nezrovnalosťou ovplyvňujúcou ich dôkaznú hodnotu. Tretí odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd porušil právo na nedotknuteľnosť obydľia tým, že zamietol tvrdenie odvolateľky založené na tom, že v spornom rozhodnutí nie je inšpekcia časovo obmedzená.

O prvom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd v rámci analýzy účinnosti prostriedkov nápravy proti priebehu inšpekcií

Argumentácia účastníkov konania

- 18 Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil viacnásobného nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 46 až 79 napadnutého rozsudku zamietol námietku nezákonnosti článku 20 ods. 1 a 4 nariadenia č. 1/2003 založenú na neexistencii opravných prostriedkov proti priebehu inšpekcií.
- 19 Prvou výhradou odvolateľka tvrdí, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Všeobecný súd v bode 51 napadnutého rozsudku, v rozsudkoch z 21. februára 2008, *Ravon a i. v. Francúzsko* (CE:ECHR:2008:0221JUD001849703), z 21. decembra 2010, *Société Canal Plus a i. v. Francúzsko* (CE:ECHR:2010:1221JUD002940808), z 21. decembra 2010, *Primagaz v. Francúzsko* (CE:ECHR:2010:1221JUD002961308), a z 2. októbra 2014, *Delta Pekárny a. s. v. Česká republika* (CE:ECHR:2014:1002JUD000009711), Európsky súd pre ľudské práva nerozhodol, že jeho požiadavky týkajúce sa práva na účinný prostriedok nápravy sú splnené vykonaním celkovej analýzy opravných prostriedkov. Záver Všeobecného súdu uvedený v bode 69 napadnutého rozsudku, podľa ktorého existenciu účinného prostriedku nápravy možno posúdiť na základe celkovej analýzy viacerých opravných prostriedkov, ktoré jednotlivito nespĺňajú požiadavky stanovené Európskym súdom pre ľudské práva, teda vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.
- 20 V druhej výhrade odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa v každom prípade dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že existujúce opravné prostriedky umožňujú predložiť súdu Únie všetky spory týkajúce sa priebehu inšpekcií.
- 21 Po prvé zdôrazňuje, že Všeobecný súd nevykonal úplnú analýzu opravných prostriedkov, ktoré možno použiť proti rozhodnutiam prijatým v rámci inšpekcií, ale ako príklad uvádza žalobu proti aktom Komisie, ktorými sa zamietajú žiadosti o ochranu dôvernosti komunikácie medzi advokátmi a ich klientmi, ako aj žalobu proti aktom Komisie, ktorými sa zamietajú žiadosti o ochranu súkromia zamestnancov podniku, na ktoré odkazuje Všeobecný súd v bodoch 61 a 62

napadnutého rozsudku. Okrem toho posledný uvedený prostriedok nápravy je dodnes neistý a ako taký neúčinný (rozsudok ESLP z 10. septembra 2010, Mac Farlane v. Írsko, CE:ECHR:2010:0910JUD003133306).

- 22 Po druhé Všeobecný súd neurčil nijaký okamžitý prostriedok nápravy na napadnutie iných opatrení prijatých na základe rozhodnutia o inšpekcii, akým je zaistenie dokumentov mimo rámca inšpekcie. Kontrolovaný podnik by musel pred napadnutím takých opatrení čakať na právoplatné rozhodnutie o ukončení konania podľa článku 101 ZFEÚ, ako vyplýva z judikatúry Všeobecného súdu. Európsky súd pre ľudské práva však vo svojich rozsudkoch z 21. decembra 2010, Société Canal Plus a i. v. Francúzsko (CE:ECHR:2010:1221JUD002940808), a z 21. decembra 2010, Primagaz Petroleum Gas Company v. Francúzsko (CE:ECHR:2010:1221JUD002961308), považuje taký prostriedok nápravy za nedostatočný, lebo je neistý a neuplatňuje sa v primeranej lehote.
- 23 Po tretie ani ostatné prostriedky nápravy uvedené Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku nespĺňajú požiadavky Charty.
- 24 Po prvé žaloba proti rozhodnutiu o inšpekcii, uvedená v bode 59 napadnutého rozsudku, je zjavne nedostatočná, keďže sa svojou povahou netýka priebehu inšpekcie.
- 25 Okrem toho žaloba proti prípadnému novému rozhodnutiu o inšpekcii založenom na použití dokumentov protiprávne zaistených v nadväznosti na pôvodné rozhodnutie o inšpekcii, uvedená v bode 69 napadnutého rozsudku, je neistá a hypotetická.
- 26 Po druhé možnosť podniku uvedená v bode 60 napadnutého rozsudku namietat proti opatreniam inšpekcie, následne podať žalobu proti rozhodnutiu o uložení sankcie za marenie a v tejto súvislosti napadnúť priebeh inšpekcie nepredstavuje účinný prostriedok nápravy, ako Súdny dvor nedávno uviedol v rozsudku zo 6. októbra 2020, État luxembourgeois (Právo na opravný prostriedok proti žiadosti o informácie v oblasti daní) (C-245/19 a C-246/19, EU:C:2020:795, bod 66), a ako už dávno uznal Európsky súd pre ľudské práva. Okrem toho, že existencia tohto opravného prostriedku je neistá, keďže podlieha prijatiu rozhodnutia o sankcii Komisiou, predpokladá aj to, že podnik riskuje uloženie pokuty.
- 27 Po tretie, keďže priebeh inšpekcie okrem výnimočných prípadov týkajúcich sa určitých osobitných opatrení nemôže byť predmetom opravného prostriedku, konanie o nariadení predbežného opatrenia nie je možné.
- 28 Po štvrté, pokiaľ ide o žalobu o mimozmluvnú zodpovednosť uvedenú v napadnutom rozsudku, odvolateľka zdôrazňuje, že v rozsudku z 21. februára 2008, Ravon a i. v. Francúzsko (CE:ECHR:2008:0221JUD001849703, bod 33), Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že možnosť získať náhradu škody nenahrádza účinné súdne preskúmanie, keďže neumožňuje preskúmanie zákonnosti opatrení prijatých na základe prehliadky.
- 29 Všeobecný súd sa teda dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že existujúce opravné prostriedky, či už jednotlivo alebo spoločne, umožňujú poskytnúť právo na účinný prostriedok nápravy proti priebehu inšpekcií vzhľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a článok 47 Charty.

- 30 Po štvrté odvolateľka tvrdí, že zložitá kombinácia rôznych žalôb, ktorú uvádza Všeobecný súd, je v každom prípade nezlučiteľná s požiadavkami transparentnosti a zrozumiteľnosti právnych predpisov pre jednotlivcov, a to tým skôr, ak ide o základné právo. Okrem toho uvádza, že takáto zložitosť nie je nevyhnutná. Únia by totiž mohla ľahko stanoviť právo podať okamžitý opravný prostriedok proti priebehu inšpekcií, ako je to vo francúzskom práve.
- 31 Komisia a Rada spochybňujú argumentáciu odvolateľky.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 32 Na úvod treba uviesť, že body 46 až 79 napadnutého rozsudku, ktoré odvolateľka spochybňuje v rámci prvého odvolacieho dôvodu, patria medzi dôvody, ktorými Všeobecný súd zamietol námietku nezákonnosti článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 založenú na porušení práva na účinný prostriedok nápravy z dôvodu neexistencie opravného prostriedku proti opatreniam prijatým v rámci inšpekcie.
- 33 Konkrétnejšie v bodoch 46 až 50 napadnutého rozsudku Všeobecný súd najprv pripomenul, že právo na účinný prostriedok nápravy je zakotvené v článku 47 Charty, ako aj v článkoch 6 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“). Pripomenul, že kým Únia nepristúpi k EDLP, tento dohovor nepredstavuje právny nástroj formálne začlenený do právneho poriadku Únie, takže preskúmanie zákonnosti sa musí vykonávať výlučne vzhľadom na základné práva zaručené Chartou, a následne zdôraznil, že tak z článku 52 Charty, ako aj z vysvetliviek k tomuto článku vyplýva, že ustanovenia EDLP a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k týmto ustanoveniam treba zohľadniť pri výklade a uplatňovaní ustanovení Charty v danej veci.
- 34 V tejto súvislosti sa domnieval, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa dodržiavanie práva na účinný prostriedok nápravy, pokiaľ ide o prehliadky, musí skúmať z hľadiska nasledujúcich štyroch podmienok, a to po prvé musí existovať účinné súdne preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o vykonaní prehliadky alebo opatrení prijatých v rámci prehliadky z vecného i právneho hľadiska, po druhé dostupný opravný prostriedok alebo opravné prostriedky musia umožniť v prípade zistenia nezrovnalosti buď zabrániť vykonaniu úkonu, alebo tam, kde sa už protiprávny úkon uskutočnil, poskytnúť dotknutej osobe primeranú nápravu, po tretie dostupnosť dotknutého opravného prostriedku musí byť istá a po štvrté súdne preskúmanie sa musí uskutočniť v primeranej lehote.
- 35 Všeobecný súd ďalej v bode 51 napadnutého rozsudku pripomenul, že z tejto judikatúry tiež vyplýva, že vykonanie inšpekcie musí podliehať účinnému súdnemu preskúmaniu, ktoré musí byť účinné za osobitných okolností prejednávanej veci, čo znamená, že treba zohľadniť všetky opravné prostriedky, ktoré má k dispozícii podnik, ktorý je predmetom inšpekcie, ako aj vykonať celkovú analýzu týchto opravných prostriedkov. Všeobecný súd v bodoch 54 a 55 napadnutého rozsudku rozhodol, že vzhľadom na to, že overenie dodržania práva na účinný prostriedok nápravy musí byť založené na celkovej analýze prostriedkov nápravy, ktoré môžu viesť k preskúmaniu opatrení prijatých v rámci inšpekcie, nie je podstatné, že každý z preskúmaných opravných prostriedkov posudzovaný jednotlivo nespĺňa podmienky požadované na uznanie existencie práva na účinný prostriedok nápravy.
- 36 V tejto súvislosti Všeobecný súd ďalej v bodoch 56 a 57 napadnutého rozsudku uviedol, že okrem možnosti adresovať žiadosť úradníkovi Komisie poverenému vypočutím existuje šesť opravných prostriedkov, ktoré umožňujú napadnúť na súde Únie inšpekciu, a to žaloba proti rozhodnutiu

o inšpekcii, žaloba proti rozhodnutiu Komisie o uložení sankcie za marenie inšpekcie na základe článku 23 ods. 1 písm. c) až e) nariadenia č. 1/2003, žaloba proti každému aktu, ktorý spĺňa podmienky stanovené judikatúrou pre akt Komisie, proti ktorému je možné podať opravný prostriedok a ktorý Komisia prijala v nadväznosti na rozhodnutie o inšpekcii a v priebehu inšpekcie, akými sú rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o ochranu dokumentov z dôvodu dôvernosti komunikácie medzi advokátmi a klientmi, žaloba proti rozhodnutiu, ktorým sa končí konanie podľa článku 101 ZFEÚ, návrh na nariadenie predbežného opatrenia a žaloba o mimozmluvnú zodpovednosť.

- 37 Všeobecný súd v bodoch 58 až 66 napadnutého rozsudku spresnil, z akého dôvodu podľa neho tieto prostriedky nápravy umožňujú napadnúť na súde Únie priebeh inšpekcii.
- 38 Nakoniec Všeobecný súd na základe analýzy vykonanej v bodoch 68 až 78 napadnutého rozsudku rozhodol, že systém preskúmania priebehu inšpekcii pozostávajúci zo všetkých opravných prostriedkov vymenovaných v bode 36 tohto rozsudku možno považovať za spĺňajúci štyri podmienky vyplývajúce z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.
- 39 V bode 79 napadnutého rozsudku tak Všeobecný súd zamietol námietku nezákonnosti článku 20 ods. 4 nariadenia č. 1/2003 založenú na porušení práva na účinný prostriedok nápravy.
- 40 Pokiaľ ide o prvú výhradu založenú na tom, že Všeobecný súd mal vykonať individuálne preskúmanie jednotlivých opravných prostriedkov s cieľom overiť, či je zaručené právo na účinný prostriedok nápravy proti opatreniam prijatým v rámci inšpekcie, treba pripomenúť, že právo na účinný prostriedok nápravy je zakotvené v článku 47 Charty.
- 41 Okrem iného treba pripomenúť, že článok 52 ods. 3 Charty spresňuje, že v rozsahu, v akom táto Charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v EDĽP, zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv stanovených v tomto dohovore [rozsudok z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 116].
- 42 Ako pritom vyplýva z vysvetliviek k článku 47 Charty, ktoré sa podľa článku 6 ods. 1 tretieho pododseku ZEÚ a článku 52 ods. 7 Charty musia zohľadniť pri jej výklade, prvý a druhý odsek tohto článku 47 zodpovedá článku 13 a článku 6 ods. 1 EDĽP [rozsudok z 19. novembra 2019, A. K. a i. (Nezávislosť disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu), C-585/18, C-624/18 a C-625/18, EU:C:2019:982, bod 117]. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva článok 6 ods. 1 EDĽP predstavuje *lex specialis* vo vzťahu k článku 13 tohto dohovoru, keďže požiadavky druhého z týchto ustanovení sú obsiahnuté v prísnejších požiadavkách prvého z nich (rozsudok ESLP z 15. marca 2022, Grzęda v. Poľsko, CE:ECHR:2022:0315JUD004357218, bod 352 a citovaná judikatúra).
- 43 Súdny dvor okrem toho rozhodol, že musí zaručiť, aby výklad článku 47 prvého odseku Charty, ktorý poskytuje, zabezpečil takú úroveň ochrany, ktorá neporušuje úroveň zaručenú článkom 13 EDĽP, ako ho vykladá Európsky súd pre ľudské práva [pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. septembra 2018, Belastingdienst/Toeslagen (Odkladný účinok odvolania), C-175/17, EU:C:2018:776, bod 35].
- 44 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že ochrana priznaná článkom 13 EDĽP nejde tak ďaleko, aby si vyžadovala osobitnú formu prostriedku nápravy (rozsudok ESLP z 20. marca 2008, Budajeva a i. v. Rusko

(CE:ECHR:2008:0320JUD001533902, bod 190), a že aj keď ani jeden opravný prostriedok dostupný podľa vnútroštátneho práva, posudzovaný samostatne, nespĺňa sám osebe požiadavky článku 13, tieto požiadavky môžu spĺňať opravné prostriedky posudzované ako celok (rozsudok ESLP z 10. júla 2020, Mugemangango v. Belgicko (CE:ECHR:2020:0710JUD000031015, bod 131 a citovaná judikatúra).

- 45 Okrem toho v prípade porušenia práva na rešpektovanie obydlia zakotveného v článku 8 EDLP je opravný prostriedok účinný v zmysle článku 13 EDLP, ak má žalobca prístup k postupu, ktorý mu umožňuje napadnúť zákonnosť vykonaných prehliadok a zaistení a dosiahnuť primeranú nápravu, pokiaľ boli nariadené alebo vykonané protiprávne (rozsudok ESLP z 19. januára 2017, Posevini v. Bulharsko, CE:ECHR:2017:0119JUD006363814, bod 84).
- 46 V tejto súvislosti z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa článku 6 ods. 1 alebo článku 8 EDLP vyplýva, že v prípade domových prehliadok nevydanie predchádzajúceho povolenia na inšpekciu súdom, ktorý by mohol vymedziť priebeh inšpekcie alebo naň dohliadať, môže byť vyvážené súdnym preskúmaním zákonnosti a nevyhnutnosti takeého dôkazného opatrenia *ex post facto* za predpokladu, že toto preskúmanie je vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci účinné. To znamená, že dotknuté osoby musia mať možnosť dosiahnuť účinné súdne preskúmanie sporného opatrenia a jeho priebehu z vecného a právneho hľadiska. Ak sa úkon považovaný za protiprávny už uskutočnil, dostupný opravný prostriedok alebo opravné prostriedky musia dotknutej osobe poskytnúť primeranú nápravu (rozsudok ESLP z 2. októbra 2014, Delta Pekárny a. s. v. Česká republika, CE:ECHR:2014:1002JUD000009711, body 86 a 87, ako aj citovaná judikatúra).
- 47 Keďže teda súdne preskúmanie inšpekcie a *posteriori* môže za určitých podmienok vyvážiť absenciu predchádzajúceho súdneho preskúmania a primeraná náprava musí byť zabezpečená „dostupným opravným prostriedkom alebo opravnými prostriedkami“, treba konštatovať, že na určenie, či sú splnené požiadavky článku 47 Charty, treba v zásade zohľadniť všetky dostupné opravné prostriedky.
- 48 Okrem toho, keďže odvolateľky formou námietky spochybnili zákonnosť článku 20 nariadenia č. 1/2003, Všeobecný súd, ako uviedol generálny advokát v bode 51 svojich návrhov vo veci *Les Mousquetaires a ITM Entreprises/Komisía* (C-682/20 P, EU:C:2022:578), musel na účely rozhodnutia o tejto námietke vykonať celkové posúdenie systému súdneho preskúmania opatrení prijatých v rámci inšpekcií nad rámec osobitných okolností danej veci.
- 49 Za týchto podmienok treba konštatovať, že odvolateľky nesprávne tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď vykonal celkovú analýzu všetkých opravných prostriedkov, ktoré boli k dispozícii na napadnutie priebehu inšpekcií.
- 50 Prvú výhradu preto treba zamietnuť.
- 51 Pokiaľ ide o druhú výhradu, treba po prvé konštatovať, ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 66 svojich návrhov vo veci *Les Mousquetaires a ITM Entreprises/Komisía* (C-682/20 P, EU:C:2022:578), že neexistencia ustálenej súdnej praxe nemôže byť rozhodujúca pre popretie účinnosti opravného prostriedku.
- 52 Okrem toho možnosť podať žalobu proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o ochranu súkromného života zamestnancov podniku, ktorú uviedol Všeobecný súd v bode 62 napadnutého rozsudku, predstavuje len uplatnenie ustálenej judikatúry na jeden konkrétny prípad, pričom

podľa tejto judikatúry sú aktmi, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť v zmysle článku 263 ZFEÚ, opatrenia so záväznými právnymi účinkami, ktoré môžu ovplyvniť záujmy žalobcu tým, že podstatným spôsobom zmenia jeho právne postavenie, ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 67 svojich návrhov vo veci *Les Mousquetaires a ITM Entreprises/Komisia* (C-682/20 P, EU:C:2022:578).

- 53 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že neurčil okamžitý prostriedok nápravy na napadnutie zaistenia dokumentov mimo rámca inšpekcie, treba konštatovať, že ako vyplýva z bodu 69 napadnutého rozsudku, ktorý odvolateľka spochybňuje, táto argumentácia sa týka situácie, v ktorej by dotknutá inšpekcia, v rámci ktorej by mohli byť zaistené dokumenty mimo rámca inšpekcie, nevedla ku konštatovaniu porušenia a k sankcii, ale k začatiu nového vyšetrovania a k prijatiu nového rozhodnutia o inšpekcii.
- 54 V tejto súvislosti treba uviesť, že Všeobecný súd v spomenutom bode 69 odkázal na rôzne opravné prostriedky, ktoré preskúmal v bodoch 57 až 66 napadnutého rozsudku, a najmä v bode 59 uvedeného rozsudku konštatoval, že kontrolované podniky mohli podať žalobu o neplatnosť nového rozhodnutia o inšpekcii, a teda spochybniť zákonnosť nepriamych dôkazov, na základe ktorých bolo toto rozhodnutie vydané, z dôvodu, že boli protiprávne získané počas predchádzajúcej inšpekcie.
- 55 Okrem toho, pokiaľ ide o okamžité opravné prostriedky na napadnutie opatrení prijatých na základe rozhodnutia o inšpekcii, treba uviesť, že Všeobecný súd v bodoch 56 a 57 napadnutého rozsudku v podstate správne rozhodol, že tieto podniky majú možnosť podať opravný prostriedok proti akémukoľvek aktu prijatému Komisiou v nadväznosti na rozhodnutie o inšpekcii, a to aj v priebehu inšpekcie, pokiaľ tento akt možno napadnúť takýmto opravným prostriedkom vzhľadom na podmienky stanovené judikatúrou.
- 56 Po tretie, pokiaľ ide o posúdenie Všeobecného súdu v napadnutom rozsudku týkajúce sa žaloby proti rozhodnutiu o inšpekcii, žaloby proti rozhodnutiu Komisie o uložení sankcie za marenie inšpekcie na základe článku 23 ods. 1 písm. c) až e) nariadenia č. 1/2003, návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a žaloby o mimozmluvnú zodpovednosť, z bodu 47 tohto rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd nesmie vylúčiť nijaký opravný prostriedok, ktorý má k dispozícii podnik, ktorý je predmetom inšpekcie, pokiaľ tento opravný prostriedok umožňuje napadnúť jedno alebo viaceré opatrenia prijaté v rámci tejto inšpekcie.
- 57 Po tomto spresnení treba po prvé uviesť, že je pravda, že žaloba proti rozhodnutiu o inšpekcii nemôže predstavovať opravný prostriedok proti opatreniam prijatým následne v rámci inšpekcie, keďže zákonnosť aktu sa musí posudzovať vzhľadom na právne a skutkové okolnosti existujúce v čase prijatia tohto rozhodnutia, takže úkony, ktoré časovo nasledujú po prijatí rozhodnutia, nemôžu mať vplyv na jeho platnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. októbra 2019, *Alcogroup a Alcodis/Komisia*, C-403/18 P, EU:C:2019:870, body 45 a 46, ako aj citovanú judikatúru).
- 58 Ako však uviedol Všeobecný súd v bode 69 napadnutého rozsudku, ak by predmetná inšpekcia nevedla ku konštatovaniu porušenia a k sankcii, ale k začatiu nového vyšetrovania a k prijatiu nového rozhodnutia o inšpekcii, kontrolované podniky by mohli podať žalobu o neplatnosť proti tomuto rozhodnutiu, v ktorej by spochybnili zákonnosť nepriamych dôkazov, na základe ktorých bolo rozhodnutie prijaté, z dôvodu, že boli protiprávne získané počas predchádzajúcej inšpekcie.

- 59 Ako však vyplýva z bodu 59 napadnutého rozsudku, takáto žaloba môže viesť k zrušeniu nového rozhodnutia o inšpekcii, ak opatrenia prijaté Komisiou počas predchádzajúcej inšpekcie nie sú v súlade s pôsobnosťou rozhodnutí, ktorými bola inšpekcia nariadená (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júna 2015, *Deutsche Bahn a i./Komisia*, C-583/13 P, EU:C:2015:404, body 56 až 67 a 71). Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zohľadnil tento prostriedok nápravy.
- 60 Po druhé, pokiaľ ide o žalobu podľa článku 263 ZFEÚ proti rozhodnutiu Komisie o uložení sankcie za marenie inšpekcie na základe článku 23 ods. 1 písm. c) až e) nariadenia č. 1/2003, je pravda, že Súdny dvor už rozhodol, že vnútroštátne právne predpisy, ktoré vylučujú možnosť, aby držiteľ informácií, ktorému príslušný vnútroštátny orgán adresuje rozhodnutie o uložení povinnosti poskytnúť tieto informácie, podal priamu žalobu proti tomuto rozhodnutiu, nerešpektuje podstatu práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného článkom 47 Charty, a preto článok 52 ods. 1 Charty bráni takým právnym predpisom [rozsudok zo 6. októbra 2020, *État luxembourgeois (Právo na opravný prostriedok proti žiadosti o informácie v oblasti daní)*, C-245/19 a C-246/19, EU:C:2020:795, bod 69].
- 61 Súdny dvor však dospel k tomuto výkladu z dôvodu, že táto osoba, ktorá je držiteľom informácií a je odlišná od daňovníka, ktorý je predmetom vyšetrovania, v rámci ktorého bolo vydané rozhodnutie o nariadení poskytnutia informácií, sa nemôže obrátiť na súd, pokiaľ neporuší toto rozhodnutie tým, že odmietne splniť povinnosť, ktorá je v ňom uložená, a tak sa vystaví sankcii spojenej s nedodrzaním tohto rozhodnutia [rozsudok zo 6. októbra 2020, *État luxembourgeois (Právo na opravný prostriedok proti žiadosti o informácie v oblasti daní)*, C-245/19 a C-246/19, EU:C:2020:795, bod 68].
- 62 Podniky, na ktoré sa vzťahuje rozhodnutie o inšpekcii, sa však nenachádzajú v porovnateľnej situácii. Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 79 svojich návrhov vo veci *Les Mousquetaires a ITM Entreprises/Komisia* (C-682/20 P, EU:C:2022:578), žaloba proti rozhodnutiu Komisie prijatému podľa článku 23 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 v prípade marenia inšpekcie nie je jediným opravným prostriedkom, ktorý majú kontrolované podniky k dispozícii na napadnutie zákonnosti priebehu inšpekcie.
- 63 Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľky smerujúce v podstate k spochybneniu účinnosti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré Všeobecný súd uviedol v bodoch 64 a 65 napadnutého rozsudku, z dôvodu, že priebeh inšpekcie okrem výnimočných prípadov týkajúcich sa určitých osobitných opatrení nemôže byť predmetom žaloby vo veci samej, stačí pripomenúť, že opatrenia uvedené v bodoch 61 a 62 napadnutého rozsudku, ktoré môžu byť predmetom žaloby na základe článku 263 ZFEÚ, Všeobecný súd uviedol len ako príklad.
- 64 Po štvrté, pokiaľ ide o žalobu o mimozmluvnú zodpovednosť, hoci z bodu 33 rozsudku ESĽP z 21. februára 2008, *Ravon a i. v. Francúzsko* (CE:ECHR:2008:0221JUD001849703), vyplýva, že pokiaľ ide o domové prehliadky, žaloba smerujúca výlučne k náhrade škody nemôže sama osebe zaručiť dodržanie práva na spravodlivý proces a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, to neznamená, že takáto žaloba nemôže byť súčasťou opravných prostriedkov, ktoré majú dotknuté podniky k dispozícii, a nemôže im poskytnúť primeranú nápravu, najmä v prípade, že inšpekcia, ktorá sa už uskutočnila, sa považuje za protiprávnu.
- 65 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zohľadnil aj túto žalobu v rámci celkovej analýzy možností podnikov napadnúť opatrenia prijaté v rámci inšpekcií.

- 66 Okrem toho, ako uviedol Všeobecný súd v bode 78 napadnutého rozsudku, neistá povaha a lehota na prijatie rozhodnutia o ukončení konania na základe článku 101 ZFEÚ musia byť zohľadnené s prihliadnutím na skutočnosť, že až do tohto rozhodnutia Komisia nezaujíma konečné stanovisko k existencii porušenia a k následnej sankcii uloženej kontrolovanému podniku. Niektoré škodlivé účinky spôsobené podniku z dôvodu nezrovnalostí, ku ktorým došlo počas inšpekcie, sa však môžu prejaviť len v prípade a v čase prijatia takého rozhodnutia, ako uviedol generálny advokát v bode 59 svojich návrhov prednesených vo veci *Les Mousquetaires a ITM Entreprises/Komisia* (C-682/20 P, EU:C:2022:578).
- 67 Naopak, ako tiež uviedol Všeobecný súd v bode 78 napadnutého rozsudku, ak by počas tohto obdobia nastali pre kontrolovaný podnik iné škodlivé dôsledky, akým je škodlivé správanie Komisie alebo prijatie nového rozhodnutia o inšpekcii na základe zhromaždených informácií, tento podnik by sa mohol obrátiť na súd okamžite a bez čakania na výsledok konania o porušení, konania o náhradu škody alebo konania o neplatnosť nového rozhodnutia o inšpekcii.
- 68 Po štvrté a nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenia odvolateľky založené na zložitosti systému opravných prostriedkov proti priebehu inšpekcií, treba zdôrazniť, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pripomenutej v bode 46 tohto rozsudku vyplýva, že s cieľom splniť požiadavky článku 6 ods. 1 EDLP je dôležité, aby podniky, ktorých sa týka domová prehliadka, mali možnosť dosiahnuť preskúmanie obsahu svojich námietok a primeranú nápravu. Naproti tomu nie je nevyhnutné, aby všetky výhrady, ktoré možno vzniesť proti opatreniam prijatým orgánom verejnej moci na základe rozhodnutia nariaďujúceho prehliadku, boli vznesené v rámci jediného opravného prostriedku.
- 69 Preto treba zamietnuť druhú výhradu a v dôsledku toho aj prvý odvolací dôvod v celom rozsahu.

O druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, keď rozhodol, že zápisnice vypracované Komisiou na odôvodnenie dostatočnej závažnosti nepriamych dôkazov, ktoré má k dispozícii, neboli postihnuté formálnou nezrovnalosťou ovplyvňujúcou ich dôkaznú hodnotu

Argumentácia účastníkov konania

- 70 Druhým odvolacím dôvodom odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd porušil článok 19 nariadenia č. 1/2003, článok 3 nariadenia č. 773/2004 a článok 7 Charty, keď v bodoch 190 až 202 napadnutého rozsudku rozhodol, že zápisnice predložené Komisiou na odôvodnenie dostatočne závažnej povahy nepriamych dôkazov, ktoré má k dispozícii, neboli postihnuté formálnou nezrovnalosťou, ktorá by mohla ovplyvniť ich dôkaznú hodnotu.
- 71 Po prvé Všeobecný súd tým, že v bode 190 napadnutého rozsudku rozhodol, že ustanovenia kapitoly V nariadenia č. 1/2003 nazvanej „Právomoci týkajúce sa vyšetovania“ sa neuplatňujú pred začatím formálneho vyšetovania, rozlišoval medzi dvoma fázami konania, a to fázou pred začatím formálneho vyšetovania a fázou po začatí vyšetovania, čo nevyplýva ani z nariadenia č. 1/2003, ani z nariadenia č. 773/2004.
- 72 Kapitola V nariadenia č. 1/2003, ktorá obsahuje článok 19 tohto nariadenia, nerozlišuje medzi formálnym a neformálnym vyšetovaním ani medzi predbežným a pokročilým vyšetovaním. Takéto rozlišovanie by napokon vyvolalo neriešiteľné problémy týkajúce sa definície a hraníc. Okrem toho nariadenie č. 773/2004 pripomína, že Komisia môže pred začatím konania uplatniť

svoje vyšetrovacie právomoci podľa kapitoly V. Navyše z odpovedí Komisie na písomné otázky Všeobecného súdu vyplýva, že samotná Komisia sa domnievala, že článok 19 nariadenia č. 1/2003 a článok 3 nariadenia č. 773/2004 sú uplatniteľné na vypočúvania dodávateľov.

- 73 Po druhé tvrdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého sa formalistický prístup stanovený v týchto ustanoveniach neuplatní v prejednávanej veci, nemá oporu v judikatúre citovanej v bode 91 napadnutého rozsudku, ktorá sa týka posúdenia primeranosti dĺžky správneho konania.
- 74 Okrem toho rozlišovanie, ktoré Všeobecný súd zaviedol v napadnutom rozsudku medzi predbežným vyšetrovaním a hlavným vyšetrovaním, má rovnakú povahu ako rozlišovanie, ktoré Súdny dvor zamietol v rozsudku zo 6. septembra 2017, Intel/Komisnia (C-413/14 P, EU:C:2017:632).
- 75 Po tretie tento výklad je tiež v rozpore s judikatúrou týkajúcou sa ústneho dokazovania. Podľa odvolateľky je totiž ústne dokazovanie v správnom konaní prípustné len vtedy, ak sa informácie poskytnuté ústne orgánu verejnej správy v rámci určitého stretnutia bežne zaznamenávajú a uchovávajú prostredníctvom zvukového záznamu alebo sa zachytávajú písomne formou protokolu.
- 76 Z *travaux préparatoires* k nariadeniu č. 1/2003 totiž vyplýva, že jedným z dôvodov článku 19 tohto nariadenia bolo umožniť predkladanie ústnych vyhlásení ako dôkazov. Rovnako z *travaux préparatoires* k nariadeniu č. 773/2004 vyplýva, že účelom overenia obsahu záznamu vypočutou osobou bolo zabezpečiť presnosť vyhlásení.
- 77 Potvrdzujú to aj body 31 a 32 oznámenia o zhovievavosti z roku 2006, ktoré stanovuje, že povinnosť vyhotoviť záznam sa uplatňuje od prvých ústnych vyhlásení získaných Komisiou s cieľom zabezpečiť presnosť zhromaždených dôkazov.
- 78 Po štvrté tvrdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 190 napadnutého rozsudku, podľa ktorého nepriame dôkazy podliehajú nižšej miere formalistického prístupu ako dôkazné prostriedky, nemá oporu v judikatúre a je v rozpore s praxou Komisie v oblasti zaznamenávania žiadostí o zhovievavosť.
- 79 Výklad poskytnutý Všeobecným súdom je nezlučiteľný so zámerom normotvorcu vytvoriť prostredníctvom článku 19 nariadenia č. 773/2004 právny základ, ktorý by Komisii umožnil zahrnúť ústne vyhlásenia do spisu konania, pričom v článku 3 nariadenia č. 773/2004 stanovil formálne pravidlá určené na zabezpečenie správnosti týchto vyhlásení.
- 80 Nemožno pripustiť, aby Komisia zhromažďovala nepriame dôkazy počas fázy pred vyšetrovaním bez dodržania ustanovení článku 19 nariadenia č. 1/2003. Takýto výklad by totiž Komisii umožnil viesť vyšetrovania mimo akéhokoľvek právneho rámca a akéhokoľvek súdneho preskúmania.
- 81 Odvolateľka sa domnieva, že Komisia síce môže neformálne prijímať informácie od tretích osôb, nemôže sa však na ne odvolávať bez dodržania formálnych náležitostí, ktorých cieľom je zabezpečiť úplnosť a spoľahlivosť týchto informácií.
- 82 Po piate právo Všeobecného súdu vypočúvať svedkov nemôže nahradiť neexistenciu záznamov z vypočutí.

- 83 Po šieste, pokiaľ ide o odkaz Všeobecného súdu uvedený v bode 201 napadnutého rozsudku na prípadné odstrašujúce účinky, ktoré môže mať formálny výsluch na ochotu svedkov poskytovať informácie a oznamovať porušenia, takýmto účinkom by sa podľa odvolateľky dalo zabrániť zabezpečením anonymity zdrojov informácií. Okrem toho, ako odvolateľka tvrdila pred Všeobecným súdom, vysoko štandardizovaná povaha údajných zápisníc, odmietnutie Komisie uviesť dátum ich vypracovania a zistené vecné chyby spochybňujú vernosť týchto dokumentov vo vzťahu k skutočne vedeným diskusiám.
- 84 Po siedme potreba rýchlosti pri prijímaní rozhodnutí o inšpekcii nemôže odôvodniť neprimeraný zásah do základných práv. Okrem toho nič nebráni tomu, aby sa ústne vyhlásenia zaznamenali alebo aby sa prinajmenšom vyhotovila zápisnica bezprostredne po vypočutí, potvrdená dotknutými podnikmi.
- 85 Po ôsme skutočnosť, že vyhlásenia získané bez dodržania formálnych požiadaviek článku 19 nariadenia č. 1/2003 nemôžu byť použité ako dôkaz porušenia, nepredstavuje prostriedok nápravy porušenia práva na obhajobu v prípade žaloby proti rozhodnutiu o inšpekcii. Takéto riešenie by narušilo účinnosť vyšetrovaní, lebo by znamenalo, že ústne vyhlásenia získané pred inšpekciiou by nemohli byť použité na preukázanie porušenia.
- 86 Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 202 a 218 napadnutého rozsudku rozhodol, že dokumenty predložené Komisiou mohli byť zohľadnené pri posúdení existencie dostatočne závažných nepriamych dôkazov odôvodňujúcich rozhodnutie o porušení, hoci formálne pravidlá upravujúce zaznamenávanie ústnych vyhlásení neboli dodržané. Záver Všeobecného súdu, podľa ktorého Komisia mala také nepriame dôkazy o prvom porušení, je preto postihnutý vadou. Tento záver sa totiž zakladá výlučne na dokumentoch, ktoré nespĺňajú požiadavky stanovené v článku 19 nariadenia č. 1/2003 a v článku 3 nariadenia č. 773/2004, ako vyplýva z bodov 250, 252, 253 a 256 napadnutého rozsudku.
- 87 Komisia túto argumentáciu spochybňuje.
- 88 Na úvod Komisia uvádza, že začatie vyšetrovania sa odlišuje tak od založenia spisu, ako aj od začatia konania v zmysle článku 2 nariadenia č. 773/2004. Vyšetrovanie sa začína prvým použitím jej vyšetrovacích právomocí a prijatím opatrení, ktorými vytýka spáchanie porušenia a ktoré majú významný vplyv na situáciu podozrivých subjektov. Založenie spisu je interným úkonom, ktorý vykoná kancelária Generálneho riaditeľstva Komisie pre hospodársku súťaž, keď prideli číslo veci, a ktorého výlučnou pôsobnosťou je uchovanie dokumentov. Začatie konania zodpovedá dátumu, keď Komisia prijme rozhodnutie podľa článku 2 nariadenia č. 773/2004 s cieľom rozhodnúť podľa kapitoly III nariadenia č. 1/2003.
- 89 Po tomto spresnení Komisia v prvom rade tvrdí, že tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého Všeobecný súd v napadnutom rozsudku rozlišoval dve fázy, a to fázu pred začatím formálneho vyšetrovania a fázu po jeho začatí, vyplýva z nesprávneho výkladu tohto rozsudku. Odvolateľka si zamieňa začatie vyšetrovania so začatím konania. Napadnutý rozsudok sa však týka len povinnosti uplatniť článok 19 nariadenia č. 1/2003 pred začatím vyšetrovania, a nie počas dlhšieho obdobia, ktoré sa končí začatím konania v zmysle článku 2 nariadenia č. 773/2004.

- 90 V každom prípade rozdelenie konania na dve fázy, a to pred začatím vyšetrovania a po ňom, nevyvoláva „neriešiteľné problémy týkajúce sa definície a hraníc“. Naopak, dátum prvého uplatnenia vyšetrovacích právomocí Komisiou predstavuje objektívne kritérium, ktoré je ľahko identifikovateľné.
- 91 V druhom rade na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, rozlišovanie medzi týmito dvoma fázami konania zo strany Všeobecného súdu potvrdzuje judikatúra Súdneho dvora. Z judikatúry citovanej v bode 191 napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že začatie vyšetrovania zodpovedá dátumu, keď Komisia prvýkrát uplatnila svoje vyšetrovacie právomoci. Prístup Všeobecného súdu je potvrdený znením článku 19 nariadenia č. 1/2003, podľa ktorého cieľom „vypočúvania“ v zmysle tohto článku musí byť „získať informácie týkajúce sa predmetu vyšetrovania“, čiže už zo svojej podstaty sa musí začať vopred. Ako potvrdzujú *travaux préparatoires* k tomuto nariadeniu, uvedené ustanovenie predstavuje právny základ, ktorý umožňuje zaznamenávať ústne vyhlásenia „v rámci vyšetrovania“ s cieľom predložiť ich nie ako nepriamy dôkaz, ale ako „dôkazný prostriedok“.
- 92 Komisia po prvé dodáva, že nie je podstatné, že pred Všeobecným súdom tvrdila, že zápisnice z vypočúvaní dodávateľov predstavujú záznamy podľa článku 19 nariadenia č. 1/2003 a článku 3 nariadenia č. 773/2004, keďže Všeobecný súd sa k tomuto tvrdeniu nevyjadril.
- 93 Po druhé rozlišovanie Všeobecného súdu medzi procesnou fázou predchádzajúcou prvému použitiu vyšetrovacích právomocí Komisiou a fázou nasledujúcou po tomto použití nie je porovnateľné s rozlišovaním medzi formálnymi a neformálnymi vypočúvaniami, ktoré Súdny dvor zamietol v rozsudku zo 6. septembra 2017, Intel/Komisia (C-413/14 P, EU:C:2017:632). Vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, sa stretnutie, v súvislosti s ktorým Súdny dvor dospel k záveru, že sa naň vzťahovala povinnosť vyhotoviť záznam, uskutočnilo po prijatí rozhodnutí o inšpekcii. Týkala sa teda vyšetrovania, ktoré sa už začalo, a zhromažďovania dôkazov, ktoré mohli byť usvedčujúce alebo v prospech podozrivého. Naopak, v prejednávanej veci sa vypočutia dodávateľov uskutočnili pred prijatím sporného rozhodnutia alebo akéhokoľvek iného dôkazného opatrenia. Tieto vypočutia sa teda týkali len zhromažďovania dôkazov.
- 94 V treťom rade tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého neuplatnenie formalistického prístupu, pokiaľ ide o zhromažďovanie ústnych vyhlásení pred inšpekciami, bráni Všeobecnému súdu vykonať súdne preskúmanie primeranosti a správnosti inšpekcie, je v rozpore s preskúmaním nepriamych dôkazov vykonaným v prejednávanej veci Všeobecným súdom, ktoré viedlo k čiastočnému zrušeniu sporného rozhodnutia. Okrem toho, aj keď ústne vypočutie nebolo zaznamenané, Všeobecný súd má v súlade s článkom 94 svojho rokovacieho poriadku možnosť vypočuť svedkov.
- 95 Uplatnením formalistického prístupu nariadení č. 1/2003 a č. 773/2004 pred začatím vyšetrovania by bolo poškodené presadzovanie práva hospodárskej súťaže Komisiou, lebo by jej bránilo zhromažďovať a používať ústne získané nepriame dôkazy. Keby Komisia nemohla zhromažďovať nepriame dôkazy ústnou formou, narušilo by to účinnosť vyšetrovaní tým, že by sa oneskoril dátum inšpekcií.
- 96 Komisia ďalej uvádza, že v práve Únie prevláda zásada voľného hodnotenia alebo vykonávania dôkazov, z ktorej vyplýva, že jediným relevantným kritériom na posúdenie dôkaznej hodnoty riadne predložených dôkazov je ich vierohodnosť (rozsudok z 26. septembra 2018, Infineon Technologies/Komisia, C-99/17 P, EU:C:2018:773, bod 65). Okrem toho na účely posúdenia dôkaznej hodnoty dôkazov je potrebné overiť hodnovernosť informácií, ktoré obsahujú, zohľadniť najmä ich pôvod, okolnosti ich prípravy a adresáta, ako aj preskúmať, či sa na základe

svojho obsahu javia ako rozumné a spoľahlivé (uznesenie z 12. júna 2019, OY/Komisia, C-816/18 P, neuverejnené, EU:C:2019:486, bod 6). Tieto zásady tým viac platia pre nepriame dôkazy, ktorých dôkazná hodnota je už zo svojej podstaty nižšia.

- 97 V štvrtom rade Komisia po prvé tvrdí, že je nepodstatné, že vo svojom oznámení o zhovievavosti z roku 2006 uviedla, že bude podľa článku 19 nariadenia č. 1/2003 a článku 3 nariadenia č. 773/2004 zaznamenávať ústne žiadosti o zhovievavosť podané pred prvým použitím jej vyšetrovacích právomocí.
- 98 Po druhé tvrdenie odvolateľky, podľa ktorého napadnutý rozsudok umožňuje Komisii viesť vyšetrovania mimo akéhokoľvek právneho rámca pred začatím oficiálneho vyšetrovania, je založené na nesprávnom výklade tohto rozsudku. Na jednej strane sa napadnutý rozsudok týka len obdobia do prvého uplatnenia vyšetrovacích právomocí Komisiou, a nie obdobia do začatia konania v zmysle článku 2 nariadenia č. 773/2004. Na druhej strane, keby sa na nepriame dôkazy vzťahovala nižšia miera formalizmu ako na dôkazné prostriedky, umožnilo by to zosúladiť na jednej strane potrebu rýchlosti, ktorou sa riadi prijímanie rozhodnutí o inšpekcii a účinnosť vyšetrovania Komisie, a na druhej strane zachovanie práva dotknutých podnikov na obhajobu.
- 99 Po tretie podrobenie nepriamych dôkazov nižšej miere formalizmu ako dôkazných prostriedkov by neohrozilo účinnosť vyšetrovaní. Vecné dôkazy, ktoré nie sú v súlade s formalistickým prístupom nariadení č. 1/2003 a č. 773/2004, by totiž stále mohli slúžiť na preukázanie porušenia, aj keď ich dôkazná hodnota ako dôkazov je nižšia.
- 100 V piatom rade Komisia zdôrazňuje, že Všeobecný súd len pre úplnosť dospel v bode 201 napadnutého rozsudku k záveru, že odhaľovanie protiprávnych postupov Komisiou a výkon jej vyšetrovacích právomocí by boli vážne ohrozené, ak by bola povinná zaznamenať každé ústne vyhlásenie pred začatím vyšetrovania.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 101 Druhým odvolacím dôvodom odvolateľka Všeobecnému súdu v podstate vytýka, že sa v bode 190 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že Komisia nie je povinná dodržiavať povinnosť vyhotoviť záznamy z vypočutí vyplývajúcu z článku 19 nariadenia č. 1/2003 v spojení s článkom 3 nariadenia č. 773/2004 pred formálnym začatím vyšetrovania a uplatnením vyšetrovacích právomocí, ktoré jej priznávajú najmä články 18 až 20 nariadenia č. 1/2003.
- 102 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry si výklad ustanovenia práva Únie vyžaduje, aby sa zohľadnilo nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext, ako aj ciele a účel sledované aktom, ktorého je súčasťou (rozsudok z 1. augusta 2022, HOLD Alapkezelő, C-352/20, EU:C:2022:606, bod 42 a citovaná judikatúra).
- 103 Po prvé zo samotného znenia článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že toto nariadenie sa má uplatňovať na každé vypočutie, ktorého cieľom je zhromaždiť informácie týkajúce sa predmetu vyšetrovania (rozsudok zo 6. septembra 2017, Intel/Komisia, C-413/14 P, EU:C:2017:632, bod 84).
- 104 Článok 3 nariadenia č. 773/2004, ktorý podmieňuje vypočúvanie založené na článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 splnením určitých formálnych náležitostí, nespresňuje pôsobnosť posledného uvedeného ustanovenia.

- 105 Treba však pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že podľa článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 a článku 3 ods. 3 nariadenia č. 773/2004 Komisia má povinnosť zaznamenať vo forme, akú si zvolí, každé vypočúvanie, ktoré uskutočnila podľa článku 19 nariadenia č. 1/2003 na účely získania informácií týkajúcich sa predmetu vyšetrovania (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2017, Intel/Komisia, C-413/14 P, EU:C:2017:632, body 90 a 91).
- 106 Treba teda spresniť, že je potrebné rozlišovať podľa predmetu vypočúvaní, ktoré Komisia vedie, keďže do pôsobnosti článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003, a teda povinnosti vyhotoviť záznam, patria len tie, ktorých cieľom je získať informácie týkajúce sa predmetu vyšetrovania Komisie.
- 107 Zo znenia článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 alebo článku 3 nariadenia č. 773/2004 však nevyplýva, že by uplatnenie tejto povinnosti vyhotoviť záznam záviselo od toho, či sa vypočutie vedené Komisiou uskutočnilo pred formálnym začatím vyšetrovania na účely zhromaždenia nepriamych dôkazov o porušení alebo neskôr s cieľom získať dôkazy o porušení.
- 108 Tieto ustanovenia totiž vôbec nestanovujú, že uplatnenie povinnosti vyhotoviť záznam závisí od toho, či informácie, ktoré sú jej predmetom, možno považovať za nepriame dôkazy alebo dôkazy. Naopak, z dôvodu všeobecnej povahy pojmu „informácie“ uvedeného v článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 treba konštatovať, že toto ustanovenie sa uplatňuje bez rozdielu na každú z týchto kategórií.
- 109 Je pravda, že pojmy „nepriame dôkazy“ a „dôkazy“ si nemožno zamieňať, lebo nepriamy dôkaz svojou povahou a na rozdiel od dôkazu nepostačuje na preukázanie danej skutočnosti.
- 110 Nič to však nemení na tom, že kvalifikácia nepriameho dôkazu alebo dôkazu nezávisí od konkrétnej fázy konania, ale od dôkaznej hodnoty dotknutých informácií, keďže dostatočne závažné a zhodujúce sa nepriame dôkazy spojené do „súboru“ môžu samy osebe preukázať porušenie a môžu byť použité v konečnom rozhodnutí Komisie prijatom na základe článku 101 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júla 2010, Knauf Gips/Komisia, C-407/08 P, EU:C:2010:389, bod 47).
- 111 Ako teda uviedol generálny advokát v bode 141 návrhov prednesených vo veci *Les Mousquetaires a ITM Entreprises/Commission* (C-682/20 P, EU:C:2022:578), povinnosť vyhotoviť záznam z vypočutí nemôže závisieť od toho, či sa získané informácie považujú za nepriame dôkazy alebo dôkazy, keďže dôkaznú hodnotu týchto informácií môže Komisia posúdiť až po vykonaní vypočutí v nasledujúcich fázach konania.
- 112 Okrem toho ani článok 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 a článok 3 nariadenia č. 773/2004 nestanovujú, že uplatnenie povinnosti vyhotoviť záznam závisí od fázy konania, v ktorej sa vypočúvanie uskutočňuje. Je pravda, že článok 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 stanovuje, že na tomto ustanovení sú založené vypočúvania vedené s cieľom získať informácie týkajúce sa predmetu vyšetrovania, čo znamená, že musí prebiehať vyšetrovanie. Naproti tomu z tohto ustanovenia nevyplýva, že tieto vypočutia sa musia uskutočniť po formálnom začatí vyšetrovania, ktoré Všeobecný súd definoval v bode 190 napadnutého rozsudku ako okamih, keď Komisia prijme opatrenie, ktorým vytýka údajné porušenie.
- 113 Po druhé, pokiaľ ide o kontext článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003, treba na jednej strane uviesť, že tento článok sa nachádza v kapitole V nariadenia, ktorá sa týka vyšetrovacích právomocí Komisie. Uplatnenie ustanovení tejto kapitoly však nie je nevyhnutne podmienené tým, že táto inštitúcia prijme akt vytýkajúci údajné porušenie.

- 114 Komisia tak môže v súlade s článkom 17 tohto nariadenia vykonať odvetvové vyšetrovanie, ktoré si vopred nevyžaduje prijatie opatrení tejto povahy vo vzťahu k podnikom.
- 115 Na druhej strane treba poukázať na to, že článok 2 ods. 3 nariadenia č. 773/2004, podľa ktorého „Komisia môže vykonávať svoje právomoci vyšetrovania podľa kapitoly V nariadenia [č. 1/2003] pred začatím konania“, podporuje výklad, podľa ktorého ustanovenia týkajúce sa vyšetrovacích právomocí Komisie vymenovaných v tejto kapitole – vrátane článku 19 – sa môžu uplatniť pred formálnym začatím vyšetrovania na rozdiel od toho, čo vyplýva z bodu 193 napadnutého rozsudku.
- 116 Je pravda, že vo veciach, v ktorých boli vydané rozsudky z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 182), ako aj z 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisio (C-105/04 P, EU:C:2006:592, bod 38), citované v bode 191 napadnutého rozsudku, Súdny dvor určil ako začiatok predbežného vyšetrovania Komisie v oblasti hospodárskej súťaže dátum, keď táto inštitúcia na základe právomocí, ktoré jej zveril normotvorca Únie, prijme opatrenia vytykajúce údajné porušenie, ktoré majú významný vplyv na situáciu podozrivých podnikov.
- 117 Veci, v ktorých boli vydané tieto rozsudky, sa však týkali určenia začiatku správneho konania na účely overenia, či Komisia dodržala zásadu primeranej lehoty. Na toto overenie je však potrebné preskúmať, či táto inštitúcia konala s náležitou starostlivosťou odo dňa, keď informovala podnik podozrivý zo spáchania porušenia práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže o existencii vyšetrovania.
- 118 Naopak, tento dátum nemožno zohľadniť na účely určenia, odkedy je Komisia povinná plniť povinnosť vyhotoviť záznam z vypočutí, ktorá jej vyplýva z článku 19 nariadenia č. 1/2003 v spojení s článkom 3 nariadenia č. 773/2004. Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 150 návrhov prednesených vo veci Les Mousquetaires a ITM Entreprises/Komisio (C-682/20 P, EU:C:2022:578), na podnik sa môžu vzťahovať vyhlásenia tretích osôb uskutočnené v priebehu týchto vypočutí, on však o nich nemusí vedieť. Zohľadnenie tohto dátumu by teda viedlo k odkladu uplatnenia povinnosti vyhotoviť záznam a súvisiacich procesných záruk stanovených v týchto ustanoveniach v prospech dotknutých tretích osôb a podozrivého podniku, kým Komisia neprijme opatrenie, ktorým tento podnik informuje o existencii podozrení voči nemu. V dôsledku tohto odkladu by vypočúvania tretích osôb uskutočnené pred takýmto opatrením boli vylúčené z pôsobnosti povinnosti vyhotoviť záznam z vypočúvania a procesných záruk, ktoré sa na ne vzťahujú.
- 119 Po tretie a nakoniec, pokiaľ ide o účel nariadenia č. 1/2003, z odôvodnenia 25 tohto nariadenia vyplýva, že vzhľadom na to, že odhaľovanie porušovania pravidiel hospodárskej súťaže je čoraz ťažšie, článok 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 má za cieľ doplniť vyšetrovacie právomoci Komisie tým, že jej umožní najmä vypočuť každú osobu, ktorá môže mať užitočné informácie, a zaznamenávať jej vyhlásenia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2017, Intel/Komisio, C-413/14 P, EU:C:2017:632, bod 85). Výraz „odhaľovanie porušovania“ uvedený v tomto odôvodnení však podporuje výklad, podľa ktorého vypočutia vedené Komisiou v predbežnej fáze s cieľom získať nepriame dôkazy týkajúce sa predmetu vyšetrovania tiež patria do pôsobnosti článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003.

- 120 Okrem toho treba uviesť, že podľa článku 3 ods. 3 nariadenia č. 773/2004 môže Komisia vyhotoviť záznam z vypočúvaní v akejkoľvek forme. Komisia teda nemôže právoplatne tvrdiť, že uloženie povinnosti vyhotoviť záznam jej bráni zhromažďovať a používať nepriame dôkazy, ak môžu mať len ústnu formu, a ohrozuje účinnosť vyšetrovania tým, že oddaľuje dátum inšpekcie. Komisia rovnako nemôže tvrdiť, že takáto povinnosť má odradzujúci účinok, keďže má možnosť chrániť totožnosť vypočúvaných osôb.
- 121 Za týchto podmienok treba konštatovať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 190 napadnutého rozsudku rozhodol, že z pôsobnosti nariadenia č. 1/2003 treba vylúčiť vypočutia, počas ktorých boli získané nepriame dôkazy, ktoré neskôr slúžili ako základ rozhodnutia nariaďujúceho inšpekciu podniku, z dôvodu, že v tom čase nebolo začaté vyšetrovanie v zmysle kapitoly V tohto nariadenia, keďže Komisia neprijala opatrenie, ktorým by tomuto podniku vytýkala porušenie. Na účely určenia, či uvedené vypočutia patria do pôsobnosti nariadenia, mal Všeobecný súd preskúmať, či boli určené na získanie informácií týkajúcich sa predmetu vyšetrovania, berúc do úvahy ich obsah a kontext.
- 122 Ako vyplýva z bodu 202 napadnutého rozsudku, v prejednávanej veci Všeobecný súd konštatoval, že nepriame dôkazy vyplývajúce z vypočúvaní dodávateľov nemožno vylúčiť ako postihnuté formálnou nezrovnalosťou z dôvodu nedodržania povinnosti vyhotoviť záznam stanovenej v článku 19 nariadenia č. 1/2003 a v článku 3 nariadenia č. 773/2004 najmä preto, že tieto vypočutia sa uskutočnili pred začatím vyšetrovania podľa nariadenia č. 1/2003 a vo vzťahu k odvolateľkám, a už vôbec nie vo vzťahu k dodávateľom, nezahrňali nijakú výhradu týkajúcu sa spáchania porušenia.
- 123 Ako však zdôraznil generálny advokát v bode 155 návrhov prednesených vo veci *Les Mousquetaires a ITM Entreprises/Komisía* (C-682/20 P, EU:C:2022:578), v tejto súvislosti stačí uviesť, že keď Komisia vedie vypočúvanie, ktorých predmet je vopred definovaný a ktorých cieľom je otvorene získať informácie o fungovaní dotknutého trhu a o správaní subjektov na tomto trhu s cieľom odhaliť prípadné protiprávne správanie alebo upevniť jej podozrenia o existencii takéhoto správania, vykonáva svoju právomoc klásť otázky podľa článku 19 nariadenia č. 1/2003.
- 124 V dôsledku toho vypočúvanie dodávateľov patrilo do pôsobnosti článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 a Komisia bola povinná zaznamenať tieto vyhlásenia v súlade s článkom 3 nariadenia č. 773/2004.
- 125 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 202 napadnutého rozsudku rozhodol, že povinnosť vyhotoviť záznam stanovená v článku 19 nariadenia č. 1/2003 a v článku 3 nariadenia č. 773/2004 sa nevzťahuje na vypočúvanie dodávateľov a že nepriame dôkazy vyplývajúce z týchto vypočúvaní neboli postihnuté formálnou nezrovnalosťou.
- 126 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že druhý odvolací dôvod je dôvodný, a preto treba odvolaniu vyhovieť a zrušiť bod 2 výroku napadnutého rozsudku, pričom nie je potrebné rozhodnúť o treťom odvolacom dôvode. V dôsledku toho treba zrušiť aj bod 3 výroku napadnutého rozsudku týkajúci sa trov konania.

O žalobe podanej na Všeobecný súd

- 127 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu sám vydať konečný rozsudok, ak to stav konania dovoľuje.
- 128 V prejednávanej veci je to tak.
- 129 Je teda potrebné preskúmať výhradu vznesenú odvolateľkou na Všeobecnom súde v rámci žalobného dôvodu založeného na porušení práva na nedotknuteľnosť obydlia, ktorá v podstate vychádza z toho, že nepriame dôkazy vyplývajúce z vypočúvaní dodávateľov musia byť zamietnuté z dôvodu, že Komisia nedodrжала článok 19 nariadenia č. 1/2003 a článok 3 nariadenia č. 773/2004.
- 130 Na podporu tejto výhrady odvolateľka uvádza, že v prípade zápisníc z vypočúvaní dodávateľov nešlo o záznamy, ktoré by boli v súlade s požiadavkami týchto ustanovení, ale o rekonštrukcie komunikácie Komisie s dodávateľmi, ktoré jednostranne vykonala Komisia.
- 131 Komisia odpovedá, že svoju povinnosť vyhotoviť záznam si splnila tým, že vypracovala podrobné zápisnice, ktoré verne odrážali obsah vyhlásení dodávateľov, a vložila ich do spisu pod oficiálnym identifikačným číslom. Tento typ zápisnice predstavuje jednu z foriem záznamu, ktoré článok 3 ods. 3 nariadenia č. 773/2004 umožňuje Komisii použiť rovnako ako zvukový alebo audiovizuálny záznam, prípadne doslovný prepis.
- 132 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že článok 3 ods. 3 prvá veta nariadenia č. 773/2004, ktorá stanovuje, že Komisia „môže zaznamenávať vyhlásenia vykonané vypočúvanými osobami akoukoľvek formou“, znamená, že ak sa Komisia so súhlasom vypočúvanej osoby rozhodne vypočúť ju na základe článku 19 ods. 1 nariadenia č. 1/2003, je povinná zaznamenať celé toto vypočutie, pričom nie je dotknutá možnosť Komisie zvoliť si formu tohto záznamu (rozsudok zo 6. septembra 2017, Intel/Komisia, C-413/14 P, EU:C:2017:632, bod 90).
- 133 Okrem toho z článku 3 ods. 3 druhej a tretej vety nariadenia č. 773/2004 vyplýva, že Komisia musí vypočúvanej osobe predložiť na schválenie kópiu záznamu a že v prípade potreby stanoví lehotu, v ktorej táto osoba môže oznámiť prípadné opravy, ktoré treba v jej vyhlásení vykonať.
- 134 V prejednávanej veci Komisia netvrdila a už vôbec nepreukázala, že predložila dodávateľom na schválenie zápisnice, ktoré vypracovala.
- 135 Cieľom povinnosti Komisie poskytnúť kópiu záznamu vypočúvanej osobe na schválenie stanovenej v článku 19 nariadenia č. 1/2003 v spojení s článkom 3 ods. 3 nariadenia č. 773/2004 je však najmä zabezpečiť pravosť vyhlásení vypočúvanej osoby tým, že sa zabezpečí, aby jej tieto vyhlásenia boli skutočne pripísané a aby ich obsah odrážal verne a v celistvosti uvedené vyhlásenia, a nie ich výklad zo strany Komisie.
- 136 Nepriamy dôkaz založený na vyhlásení získanom Komisiou bez toho, aby bola splnená táto požiadavka uložená článkom 19 nariadenia č. 1/2003 v spojení s článkom 3 ods. 3 nariadenia č. 773/2004, sa preto musí považovať za neprípustný, a preto ho treba zamietnuť.
- 137 Tieto zápisnice, ktoré majú čisto internú povahu, teda nemožno považovať za splňajúce požiadavky článku 3 ods. 3 nariadenia č. 773/2004, ktorý sa vzťahuje na vypočutia patriace do pôsobnosti článku 19 nariadenia č. 1/2003.

- 138 Toto konštatovanie nemožno vyvrátiť argumentáciou Komisie zhrnutou v bode 97 tohto rozsudku, ktorá je založená na bodoch 65 až 69 rozsudku z 26. septembra 2018, Infineon Technologies/Komisia (C-99/17 P, EU:C:2018:773).
- 139 Je pravda, že Súdny dvor rozhodol, že v práve Únie platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, z čoho vyplýva, že jediným relevantným kritériom na posúdenie dôkaznej hodnoty riadne predložených dôkazov je ich vierohodnosť, a preto sa dôkazná hodnota dôkazov musí posudzovať celkovo, takže uvádzanie jednoduchých nepodložených pochybností o pravosti dôkazov nepostačuje na spochybnenie ich dôveryhodnosti (rozsudok z 26. septembra 2018, Infineon Technologies/Komisia, C-99/17 P, EU:C:2018:773, body 65 až 69).
- 140 Vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, však dôkazom, ktorého pravosť bola spochybnená, bol interný e-mail adresovaný podniku, a nie záznam vyhlásenia získaného Komisiou, ktoré bolo postihnuté porušením článku 19 nariadenia č. 1/2003 v spojení s článkom 3 ods. 3 nariadenia č. 773/2004.
- 141 Na zásadu voľného hodnotenia dôkazov sa teda nemožno odvolávať s cieľom vyhnúť sa formálnym pravidlám platným pre zaznamenávanie vyhlásení získaných Komisiou podľa článku 19 nariadenia č. 1/2003. V tejto súvislosti treba uviesť, že konštatovanie nezrovnalosti pri získavaní nepriamych dôkazov z hľadiska článku 19 nariadenia č. 1/2003 v spojení s článkom 3 ods. 3 nariadenia č. 773/2004 spočíva v tom, že Komisia tieto nepriame dôkazy nemôže použiť v neskoršom konaní (pozri analogicky rozsudok z 18. júna 2015, Deutsche Bahn a i./Komisia, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 45, ako aj citovanú judikatúru).
- 142 Keďže ako uviedol generálny advokát v bode 208 návrhov prednesených vo veci Les Mousquetaires a ITM Entreprises/Komisia (C-682/20 P, EU:C:2022:578), informácie vyplývajúce z vypočúvaní dodávateľov predstavujú podstatnú časť nepriamych dôkazov, na ktorých sa zakladá sporné rozhodnutie, ktoré je postihnuté formálnou nezrovnalosťou z dôvodu nedodržania povinnosti vyhotoviť záznam stanovenej v článku 3 nariadenia č. 773/2004, v prejednávanej veci treba dospieť k záveru, že Komisia nemala ku dňu prijatia sporného rozhodnutia k dispozícii dostatočne závažné nepriame dôkazy, ktoré bola oprávnená použiť a ktoré by odôvodňovali domnienky uvedené v článku 1 písm. a) tohto rozhodnutia. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy musí byť toto rozhodnutie zrušené v celom rozsahu.

O trovách

- 143 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám s konečnou platnosťou rozhodne vo veci samej, rozhodne aj o trovách konania.
- 144 Článok 138 ods. 1 rokovacieho poriadku uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže odvolateľka navrhla zaviazať Komisiu na náhradu trov konania a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené rozhodnúť, že Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré odvolateľke vznikli v rámci tohto odvolacieho konania. Okrem toho, keďže sporné rozhodnutie bolo zrušené, Komisia je povinná nahradiť všetky trovy konania, ktoré vznikli odvolateľke v prvostupňovom konaní.

145 Podľa článku 184 ods. 4 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak vedľajší účastník prvostupňového konania nepodal odvolanie sám, možno mu uložiť povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania len v prípade, že sa zúčastnil na písomnej alebo ústnej časti konania na Súdnom dvore. Ak sa takýto účastník zúčastňuje na konaní, Súdny dvor môže rozhodnúť, že znáša svoje vlastné trovy konania. Keďže Rada, vedľajší účastník v prvostupňovom konaní, sa zúčastnila na písomnej a ústnej časti konania na Súdnom dvore, je opodstatnené rozhodnúť, že znáša svoje vlastné trovy konania súvisiace tak s odvolacím konaním, ako aj s prvostupňovým konaním.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

- 1. Bod 2 výroku rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 5. októbra 2020, Intermarché Casino Achats/Komisnia (T-254/17, neuvverejnený, EU:T:2020:459), sa zrušuje.**
- 2. Bod 3 výroku rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 5. októbra 2020, Intermarché Casino Achats/Komisnia (T-254/17, neuvverejnený, EU:T:2020:459), sa zrušuje v rozsahu, v akom rozhodol o trovách konania.**
- 3. Rozhodnutie Komisie C(2017) 1056 final z 9. februára 2017, ktorým sa spoločnosti Intermarché Casino Achats, ako aj všetkým spoločnostiam, ktoré priamo alebo nepriamo kontroluje, nariaďuje podrobiť sa inšpekcii v súlade s článkom 20 ods. 1 a 4 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 (AT.40466 – Tute 1), sa zrušuje.**
- 4. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila spoločnosť Intermarché Casino Achats SARL tak v prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní.**
- 5. Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.**

Podpisy